

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 15Co/71/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8117219811
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 12. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Ilčinová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8117219811.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Ilčinovej a členov senátu JUDr. Jozefa Angeloviča a JUDr. Mareka Kohúta v spore žalobcu: X. J., K.. XX.XX.XXXX, O. W. XXXXX/XX, XXX XX V., právne zastúpeného JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom, so sídlom Sovietskych hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, IČO: 31 954 448, proti žalovanému: Home Credit Slovakia, a. s., so sídlom Teplická 7434/147, 921 01 Piešťany, IČO: 36 234 176, právne zastúpenému Advokátskou kanceláriou GOLIAŠOVÁ GABRIELA, s. r. o., so sídlom 1. mája 173/11, 911 01 Trenčín, IČO: 47 234 679, o zaplatenie 1.514,40 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov, č. k. 12Csp/204/2017-160 zo dňa 02. augusta 2019 takto

rozhodol:

Potvrďuje rozsudok.

Žalobca má nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalovanému v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol takto:
„I. Žalovaný je povinný žalobcovi zaplatiť 269,15 Eur s 5 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 1.514,40 Eur od 26.11.2017 do 13.12.2017 a zo sumy 269,15 Eur od 14.12.2017 do zaplatenia, všetko v lehote do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Žalobca má vo vzťahu k žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o ktorých výške rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.“

2. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobou doručenu súdu 21.08.2017 sa žalobca domáhal na žalovanom zaplatenia sumy 1.514,40 Eur spolu s 5 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 1.514,40 Eur od druhého dňa po dni doručenia žaloby žalovanému do zaplatenia. Žalobca žalobu odôvodnil tým, že na základe Úverovej zmluvy č. 4101037601 uzatvorenej 15.01.2011 (ďalej len „Zmluva“) mu bol poskytnutý úver vo výške 3.000,- Eur a podľa splátkového kalendára žalovanému zaplatil celkovo 4.514,40 Eur. Poukázal na skutočnosť, že sa jedná o spotrebiteľský úver, teda Zmluva musí obsahovať náležitosti v zmysle ust. § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov účinného v čase uzatvorenia Zmluvy. Zdôraznil, že Zmluva neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. c), f), j) a k) tohto zákona a ani správny údaj o výške RPMN, ktorý je uvedený v rozpätí od 18,5 % do 19,3 %, dôsledok ktorého je ten istý ako jeho neuvedenie, pričom v danom prípade je správna výška RPMN 18,88 %. Z uvedených dôvodov mal žalobca za to, že úver je podľa § 11 ods. 1 písm. a) a b) predmetného zákona bezúročný a bez poplatkov, na základe čoho si uplatnil bezdôvodné obohatenie vo výške rozdielu medzi svojimi platbami a výškou úveru, teda 1.514,40 Eur.

3. Žalovaný vo vyjadrení k žalobe uviedol, že uznáva uplatňovaný nárok v nepremiľčanej časti vo výške 1.245,25 Eur, ktorý už uhradil aj s príslušenstvom. Súčasne vzniesol námietku premiľčania na zvyšnú časť nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia uplatneného žalobcom v tomto konaní, a to z dôvodu, že žalobca poslednú úhradu realizoval 19.01.2016. Pri posúdení premiľčania nároku žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia žalovaný vychádzal z pečiatky, z ktorej vyplýva, že žaloba došla súdu 21.08.2017. Aplikujúc trojročnú premiľčiaciu lehotu v zmysle § 107 ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia zo Zmluvy, ktorý si uplatňuje za obdobie pred 21.08.2014 považoval za premiľčaný.

4. Súd prvej inštancie vo veci rozhodol rozsudkom, č. k. 12Csp/204/2017-36 z 15.05.2018, ktorým konanie v časti o zaplatenie 1.245,25 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.245,25 Eur od 14.12.2017 do zaplatenia zastavil a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol.

5. Proti tomuto rozhodnutiu podal odvolanie žalobca. Uznesením, č. k. 15Co/50/2018-121 z 21.03.2019 odvolací súd zrušil rozsudok v zamietavom výroku a vo výroku o trovách konania a v rozsahu zrušenia vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Podľa názoru odvolacieho súdu mal súd prvej inštancie správne vychádzať z 10-ročnej premiľčacej doby na uplatnenie práva pri úmyselnom bezdôvodnom obohatení.

6. Z vyššie uvedených dôvodov po posúdení 10-ročnej premiľčacej doby na uplatnenie práva pri úmyselnom bezdôvodnom obohatení súd prvej inštancie priznal žalobcovi pôvodne premiľčanú časť uplatneného bezdôvodného obohatenia v sume 269,15 Eur spolu s úrokom z omeškania.

7. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1 v spojení s ust. § 256 ods. 2 Civilného sporového poriadku, pričom vychádzal z úplného úspechu žalobcu. Žalobca bol úspešný v rozsahu 100 %, teda v rozsahu o zaplatenie sumy 1.245,25 Eur, keďže v tejto časti procesne zaviniť zastavenie konania žalovaný ako aj v zostávajúcej časti v sume 269,15 Eur, pričom o výške náhrady trov súd rozhodne po právoplatnosti tohto rozhodnutia uznesením, ktoré vydá súdny úradník v zmysle ust. § 262 ods. 2 Civilného sporového poriadku.

8. Rozhodnutie právne odôvodnil ustanovením § 52 ods. 1, § 451 ods. 1, 2, § 517 ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník, § 261 ods. 3 písm. d), § 497 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník, § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, § 255 ods. 1, § 256 ods. 1, 2 § 262 ods. 1, 2, § 290, § 295, § 296 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka.

9. Proti tomuto rozsudku v celom rozsahu v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie prostredníctvom svojho právneho zástupcu žalovaný namietajúc, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalovaný v odvolaní zdôraznil, že v konaní je nevyhnutné prihliadať aj na ustanovenie § 54a zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník, ktoré súd prvej inštancie v konaní nezohľadnil. Tvrdil, že v danom prípade jednoznačne absentuje preukázanie úmyslu žalovaného bezdôvodne sa obohatiť. Navyše je nedôvodné a nepreukázané zastávať názor, že žalovaný mal záujem úmyselne neuvádzať do Zmluvy náležitosti vyžadované ust. § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, pretože táto skutočnosť by pre neho znamenala len sankciu v podobe bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru. Napokon konštatoval, že žalobca uhradil sumu požičanej istiny splátkou splatnou 10.06.2014, kedy došlo k splateniu úverovej zmluvy, v dôsledku čoho je nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia po 10.06.2016 premiľčaný v subjektívnej premiľčacej dobe. Žalobca uhrádzal splátky v období od 14.02.2011, pričom 19.01.2016 uhradil poslednú splátku úveru. Pri posúdení premiľčania nároku žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia žalovaný vychádzal zo žaloby doručenej súdu 21.08.2017. Aplikujúc trojročnú premiľčiaciu dobu v zmysle § 107 ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník, nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia z úverovej zmluvy, ktorý si uplatňuje za obdobie pred 21.08.2014 je premiľčaný aj v objektívnej premiľčacej dobe. Žalovaný navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, prípadne aby napadnuté rozhodnutie zmenil a priznal žalovanému náhradu trov prvostupňového i odvolacieho konania.

10. K odvolaniu žalovaného sa žalobca v súdom stanovenej lehote nevyjadril.

11. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli aj webovej stránke Krajského súdu v Prešove a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

12. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

13. Nakoľko žalovaný napadol rozsudok v celom rozsahu, odvolací súd podrobil súdnemu prieskumu výrok o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi 269,15 Eur s 5 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 1.514,40 Eur od 26.11.2017 do 13.12.2017 a zo sumy 269,15 Eur od 14.12.2017 do zaplataenia a výrok o trovách konania.

14. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením, to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II.ÚS 78/05).

15. Odvolací súd považuje rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu za vecne správny. Vo vzťahu k odvolacím námietkam žalovaného a na zvýraznenie správnosti napadnutého rozsudku dopĺňa nasledovné.

16. Podľa § 497 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej len „Obchodný zákonník“), zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

Podľa § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka, od doby poskytnutia peňažných prostriedkov je dlžník povinný platiť z nich úroky v dojednanej výške, inak v najvyššej prípustnej výške ustanovenej zákonom alebo na základe zákona. Ak úroky nie sú takto určené, je dlžník povinný platiť obvyklé úroky požadované za úvery, ktoré poskytujú banky v mieste sídla dlžníka v čase uzavretia zmluvy. Ak strany dojednávajú úroky vyššie než prípustné podľa zákona alebo na základe zákona, je dlžník povinný platiť úroky v najvyššej prípustnej výške.

Podľa § 503 ods. 1 Obchodného zákonníka, záväzok platiť úroky je splatný spolu so záväzkom vrátiť použité peňažné prostriedky. Ak lehota na vrátenie poskytnutých peňažných prostriedkov je dlhšia ako rok, sú úroky splatné koncom každého kalendárneho roka. V čase, keď sa má vrátiť zvyšok poskytnutých peňažných prostriedkov, sú splatné aj úroky, ktoré sa ho týkajú.

Podľa § 451 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“), kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať.

Podľa § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka, bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

Podľa § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka, právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil.

Podľa § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka, najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

17. Je nepochybné, že Zmluva uzatvorená medzi žalobcom a žalovaným, je štandardnou formulárovou spotrebiteľskou zmluvou, kde žalovaný vystupoval v postavení dodávateľa, pretože pri uzatváraní spotrebiteľskej zmluvy konal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti a žalobca je spotrebiteľ, keďže pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti. Z uvedeného je zrejmé, že súd prvej inštancie správne ustálil, že na predmetnú zmluvu je nutné aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách.

18. Východiskom spotrebiteľskej ochrany je postulát, podľa ktorého sa spotrebiteľ ocitá vo fakticky nerovnom postavení s profesionálnym dodávateľom, a to s ohľadom na okolnosti, za ktorých dochádza ku kontraktácii, s ohľadom na väčšiu profesionálnu skúsenosť predávajúceho, lepšiu znalosť práva a ľahšiu dostupnosť právnych služieb a konečne so zreteľom na možnosti stanovovať zmluvné podmienky jednostranne cestou formulárových zmlúv. Pre takéto vzťahy je charakteristické, že podnet ku zmluvnému jednaniu prichádza spravidla od dodávateľa, pričom spotrebiteľ nie je na všetky zmluvné dojednania pripravený a skúsený.

19. Spoločným znakom tejto úpravy je teda snaha cestou práva vyrovnať túto faktickú nerovnosť, a to formou aj prípadného obmedzenia autonómie vôle. Základným princípom spotrebiteľských zmlúv je zásada, podľa ktorej nesmú obsahovať neprijateľnú podmienku, teda také zmluvné dojednanie, ktoré spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, a to pod sankciou absolútnej neplatnosti takejto podmienky.

20. Z hľadiska posúdenia nekalých podmienok v spotrebiteľských zmluvách Smernica Rady 93/13 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách si stanovila práve za cieľ vyvážiť faktickú nerovnováhu medzi dodávateľom a spotrebiteľom pozitívnym zásahom štátu.

21. Dôvody odklonu odvolacieho súdu od rozhodovacej praxe NS SR (uznesenie 3 Cdo 146/2017 zo dňa 22.02.2018 a ďalšie) vychádzajú z názoru, že záver o eurokonformnom výklade s cieľom dospieť k záveru sledovaného smernicou možno urobiť až po aplikácii všetkých do úvahy prichádzajúcich výkladových metód a s využitím právneho poriadku ako celku.

22. V súvislosti s údajom podľa ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej aj „ZoSÚ“) a rozsudkom Súdneho dvora vo veci C-42/2015 Home Credit Slovakia, a.s. a S. O. odvolací súd poukazuje na účinok smerníc. Otázka účinku smerníc sa vo všeobecnosti v podstate týka vymedzenia podmienok, za ktorých vnútroštátne orgány môžu určitú normu práva Únie aplikovať priamo, bezprostredne, na prípad, ktorý riešia.

23. Vzhľadom na existenciu ustálenej judikatúry SD EÚ na otázku priameho účinku smerníc v spore medzi jednotlivcami (v tomto konkrétnom prípade veriteľ verzus spotrebiteľ) v zásade platí zákaz horizontálneho priameho účinku spočívajúci v tom, že žiadne ustanovenie smernice zaručujúce jednotlivcovi práva alebo ukladajúce povinnosti ako také sa nemôže použiť v rámci sporu, v ktorom stoja proti sebe výhradne jednotlivci.

24. Z uvedeného vyplýva, že priamy účinok je tak v zásade možný len v spore medzi jednotlivcom a štátom, kedy sa jednotlivец dovolá svojho práva vyplývajúceho zo smernice priamo voči štátu ako subjektu zodpovednému za nesprávne implementovanie smernice.

25. Problém nastal v súvislosti s pochybnosťami, kde sú hranice nepriameho účinku smernice. Súd totiž na jednej strane má za cieľ v zmysle rozsudku C-42/15 dosiahnuť plný účinok smernice pri využití všetkých aplikačných metód a ustanovení celého právneho poriadku, no na druhej strane existujú obavy, aby nedošlo v sporoch medzi jednotlivcami k aplikácii nepriameho účinku smernice contra legem a navyše aj proti princípom súkromného práva, akým je aj princíp právnej istoty.

26. Tak explicitne presné ustanovenie akým je ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ cez prizmu eurokonformného výkladu nemožno ignorovať a tolerovať absenciu údajov o výške, počte a termíne splátok istiny, úrokov a iných poplatkov v žiadnej zmluve o úvere. Zákonodarca v citovanom ustanovení jasne deklaroval, aké následky sú spojené s absenciou obligatórnych náležitostí uvedených pod písm.

k) § 9 odsek 2 ZoSÚ a odvolací súd nevidí dôvod na odklon od vnútroštátneho predpisu, ktorý bol v čase uzavretia zmluvy ako aj v čase vydania napadnutého rozsudku platný a účinný.

27. Zákonom č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch bola do právneho poriadku zakotvená dikcia zákonnej náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere o spôsobe splácania úveru podľa istiny, úrokov a iných poplatkov. Približne štyri roky táto zákonná dikcia bola spojená ešte aj kumulatívne s právom na uvedenie súčtu týchto platieb. Nemali by byť žiadne pochybnosti, že v tom čase smernica Rady 87/102/EHS nevyžadovala plnú harmonizáciu.

28. Zákonom č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov bola transponovaná smernica 2008/48/ES z 23. apríla 2008, ktorá vyžadovala plnú harmonizáciu. Do tohto nového zákona o spotrebiteľských úveroch bola prevzatá z predchádzajúceho zákona totožná dikcia splácania spotrebiteľských úverov podľa splátok istiny, úrokov a iných poplatkov.

29. Klausula objasňujúca špecifikáciu splátok úveru nielen podľa istiny, ale aj úrokov a poplatkov má význam, aby bol jasný údaj, (i) z čoho splátka pozostáva, (ii) či splátka obsahuje aj poplatky, (iii) či neobsahuje poplatky, ktoré nemajú byť zaradené do RPMN, (iiii) či ide o amortizované splácanie alebo bez amortizácie alebo (iiiiii) údaj o tom, v ktorých splátkach je výlučne istina a v ktorých len poplatky (pri niektorých typoch úverov sú zmluvy formulované tak, že najprv sa splácajú výlučne úroky a v poslednej splátke istina) a pod..

30. Podľa názoru odvolacieho súdu špecifikácia splátok úveru má svoj význam aj v tom, že spotrebiteľ má možnosť v prípade sankcie bezpoplatkovosti priamo zistiť, ktorej časti splátky sa táto sankcia týka. Spotrebiteľ má tiež možnosť kontroly, či v splátke použitej na účely výpočtu RPMN nie je uvedený poplatok, ktorý sa do RPMN nesmie započítať. RPMN pritom predstavuje dôležitý údaj o celkových nákladoch na úver. Špecifikácia splátok úveru môže odhaliť aj nekalé obchodné praktiky, ak by nedošlo k naplneniu predzmluvných informácií o splátkach úveru (cieľ podľa II. bod 2 smernice 2008/48/ES).

31. Ustanovenie § 9 odsek 2 ZoSÚ presne definuje, aké náležitosti, okrem všeobecných (§ 43 Občianskeho zákonníka), musí spotrebiteľská zmluva obsahovať. Okrem iného v § 9 odsek 2 písm. k) uvádza, že zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí obsahuje najmä výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. Z uvedeného je zrejmé, že povinnými náležitosťami zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa úpravy platnej v čase uzavretia zmluvy medzi stranami sporu boli aj suma, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, pričom slová suma, počet a termíny splátok sa viažu ku každej z tam uvedených zložiek spotrebiteľského úveru, teda tak k istine, ako aj k úrokom a iným poplatkom. Je teda jednoznačné, že v každej zmluve musí byť uvedená tak výška istiny, ako aj úrokov a iných poplatkov, taktiež aj ich počet a termíny splátok. V danom prípade Zmluva uzatvorená medzi stranami sporu (č. I. 4 spisu) obsahovala len výšku mesačnej splátky v sume 75,24 Eur a počet splátok 60.

32. Vo vzťahu k záverom Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15 odvolací súd poukazuje aj na príspevok doc. JUDr. Jánošíkovej, PhD.: „Otázne však je, ako by na tento záver mal zareagovať sudca rozhodujúci konkrétny spor. Ak totiž zistí, že neuvedenie konkrétnej náležitosti v zmluve o spotrebiteľskom úvere by malo byť v zmysle § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 sankcionované zánikom nároku veriteľa na úrok a poplatky, ale súčasne dospeje k záveru, že ide o náležitosť, ktorej neuvedenie v zmluve o spotrebiteľskom úvere nemá vplyv na možnosť spotrebiteľovi posúdiť rozsah jeho záväzku, tak vlastne narazil na rozpor medzi vnútroštátnou právnou úpravou a právom Únie. Keďže však norma práva Únie má v tomto prípade podobu smernice, vzhľadom na horizontálny právny vzťah medzi veriteľom a spotrebiteľom nemôže mať smernica priamy účinok. Zistený rozpor je teda možné vyriešiť len prostredníctvom nepriameho účinku smernice, čo znamená pokúsiť sa o taký výklad zákona č. 129/2010, ktorým sa rozpor odstráni. Domnievam sa však, že v tomto prípade by sudca narazil na jednu z hraníc povinnosti eurokonformného výkladu vnútroštátneho práva, ktorou je zákaz výkladu contra legem. Nevieť si totiž predstaviť, akou výkladovou metódou by bolo možné obísť príkaz považovať zmluvu o spotrebiteľskom úvere za bezúročnú a bez poplatkov obsiahnutú v § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010. Nešlo by už podľa môjho názoru o výklad práva, ale o sudcovskú tvorbu práva.“

33. Pokiaľ ide o plynutie subjektívnej premlčacej doby, odvolací súd zotrúva na svojom názore, podľa ktorého rozhodujúcim pre začiatok jej plynutia je deň, kedy sa spotrebiteľ skutočne dozvedel o bezdôvodnom obohatení.

34. Zákon pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby predpokladá to, kedy sa dotknutá osoba dozvedela o bezdôvodnom obohatení a kto ho získal, nie čas, odkedy sa o ňom dozvedieť mala a mohla s poukazom na to, že mala poznať právo. Každý je povinný poznať právo, no nikomu nemožno nanútiť povinnosť, aby to právo vedel aj správne aplikovať. Právny poriadok slová „vedieť mal a mohol“ pritom obsahuje v iných prípadoch, no na účely začiatku premlčacej doby ich nestanovil. Existuje preto obava, že nedôsledným výkladom zákonného termínu „dozvie“ sa potiera rozdiel medzi objektívnou a subjektívnou dobou. Najzávažnejšie negatívne následky by nastali v prípade rozumovo menej vyspelých osôb, ktorým by sa nanútila povinnosť poznať aplikáciu práva bez ohľadu na úroveň ich mysle. Inými slovami povedané, nemožno prikázať všetkým bez rozdielu úrovne mysle byť „advokátom“, aj keď ani u advokátov nemožno vylúčiť, že sa o bezdôvodnom obohatení dozvedia až s odstupom času po vykonaní plnenia. Relevanciu má teda to, od kedy sa dotknutá osoba dozvie, že plniť nemala a nie že plnila.

35. Žalovaný ako osoba podnikajúca na finančnom trhu má odbornú prevahu nad spotrebiteľom, ktorému poskytuje svoje služby, a preto možno od neho očakávať, že vo vzťahu k nemu sa bude správať poctivo. V predmete činnosti má okrem iného i poskytovanie úverov a pôžičiek nebankovým spôsobom, teda jeho povinnosťou bolo poznať a dodržiavať právne predpisy vzťahujúce sa na poskytovanie úverov. Žalovaný musel vedieť, že neuvedením všetkých zákonných náležitostí v zmluve o úvere a zakomponovaním neprijateľných zmluvných podmienok nastane sankcia v podobe bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru a vyhlásenia neprijateľnosti zmluvných podmienok, a pre prípad, že sa tak stane, bol s uvedenou zákonnou sankciou uzrozmenný (nepriamy úmysel).

36. Konanie žalovaného pri uzatváraní zmluvy, ktorý nerešpektoval ustanovenia zákona slúžiace na ochranu spotrebiteľa nemožno považovať za súladné s dobrými mravmi. Jeho konanie preto nemožno hodnotiť inak ako konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu, minimálne s nepriamym úmyslom získať majetkový prospech. S ohľadom na okolnosti prípadu možno uzavrieť, že úmysel žalovaného bezdôvodne sa obohatiť na úkor žalobcu bol daný už od uzatvorenia zmluvy, ktorej návrh koncipoval žalovaný a predložil ho na podpis žalobcovi, a teda bol daný aj v čase, kedy došlo k bezdôvodnému obohateniu na strane žalovaného. (Porovnaj rozsudok Krajského súdu v Prešove z 12. decembra 2011, sp. zn. 7Co/84/2011, tiež rozsudok Krajského súdu v Prešove z 21.1.2013, sp. zn. 2Co 9/2012)

37. K časovému aspektu uplatnenia práv spotrebiteľa voči dodávateľovi z neprijateľných zmluvných podmienok či dojednaní odporujúcim dobrým mravom odvolací súd poukazuje na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie v spojených veciach C-154/15, C-307/15 a C-308/15 Francisco Gutiérrez Naranjo proti Cajasur Banco SAU (C-154/15), Ana María Palacios Martínez proti Banco Bilbao Vizcaya Argentaria SA (BBVA) (C-307/15), Banco Popular Español SA proti Emiliovi Irlesovi Lópezovi, Terese Torresovej Andreuovej (C-308/15), zo dňa 21.12.2016, v ktorom Súdny dvor vyslovil, že: „Článok 6 ods. 1 smernice 93/13 sa má vykladať v tom zmysle, že zmluvnú podmienku, ktorá bola vyhlásená za nekalú treba v zásade chápať tak, že nikdy neexistovala, takže nemôže voči spotrebiteľovi vyvolávať účinky. Určenie nekalej povahy tejto podmienky súdnym rozhodnutím v zásade musí viesť k navráteniu právnej a skutkovej situácie spotrebiteľa, v ktorej by sa nachádzal, ak by uvedená podmienka neexistovala.“

38. Neexistencia tohto reštitučného účinku by totiž mohla spochybniť odradzujúci účinok, ktorý článok 6 ods. 1 smernice 93/13 v spojení s článkom 7 ods. 1 tejto smernice rozšíril na určenie nekalej povahy podmienok obsiahnutých v zmluvách uzatvorených so spotrebiteľom zo strany predajcu alebo dodávateľa.

39. Hoci členským štátom v dôsledku toho prislúcha, aby prostredníctvom svojho vnútroštátneho práva definovali metódy, v rámci ktorých je preukázané určenie nekalej povahy podmienky obsiahnutej v zmluve, a či konkrétne právne účinky tohto určenia sú materiálnej povahy, nič to nemení na skutočnosti, že toto určenie musí umožniť navrátenie právnej a skutkovej situácie, v ktorej by sa spotrebiteľ nachádzal, ak by táto nekalá podmienka neexistovala, najmä na základe práva vrátenia výhod, ktoré predajca alebo dodávateľ neoprávnene prijal na základe uvedenej nekalej podmienky na ujmu spotrebiteľa.“

40. Vzhľadom na uvedené súd prvej inštancie vec správne právne posúdil, keď považoval úver poskytnutý žalobcovi za bezúročný a bez poplatkov a následne pri uplatnení nároku žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia vychádzal zo záveru, že nárok žalobcu nie je premlčaný. Odvolací súd dodáva, že žalobca predložil dôkaz o tom, kedy sa dozvedel o bezdôvodnom obohatení žalovaného, ktorý dôkaz preukazuje že nárok žalobcu nie je premlčaný. Prehlásenie Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS z 31.7.2019 potvrdzuje, že k tejto udalosti došlo dňa 13.4.2017 (čl. 134 spisu).

41. Postupom podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozsudok ako vecne správny potvrdil.

42. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP, podľa ktorého žalobca ako sporová strana mal v odvolacom konaní plný úspech, teda má nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % proti žalovanému, ktorý v odvolacom konaní úspech nemal. Výšku týchto trov ustáli postupom podľa § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia odvolacieho súdu samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

43. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Prešove pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh - § 428 CSP).